

ETT HAT BORTOM DET TROLIGAS GRÄNS

Några rader om SD, islamofobin, den bisarra *Eurabia-litteraturen* och 1990-talets krig i Bosnien, allt nedtecknat på förekommen anledning

av

Mats Parner

ETT HAT BORTOM DET TROLIGAS GRÄNS

”Det börjar bli dags för oss svenskar att vakna upp: islam växer sig allt starkare i vårt land, moskéerna poppar upp likt svampar ur jorden, och i skydd av religionsfriheten växer en livaktig politisk rörelse, som hotar att kräva ett allt större inflytande.”

(Partisekreterare Björn Söder (SD) i den egna partitidningen 2006)

☒☒☒ Det som hände nere i Karlskrona torsdagen den 25 januari 2007 måste betecknas som anmärkningsvärt på gränsen till uppseendeväckande:

Ett gäng Sverigedemokrater med partiledare Åkesson i täten samlades till en manifestation för att hedra och hylla – Förintelsens offer! Efter en tyst minut höll chefredaktör Richard Jomshof ett tal, där han tog fasta på judarnas svåra belägenhet i dagens Sverige. De trakasseras, förföljs och misshandlas. Inte ens sin tro får de ha i fred. ”Allt detta”, slöt Jomshof, ”är en följd av den växande antisemitismen” i vårt land. Dock rör det sig inte om en antisemitism av gammalt och beprövat nazistmärke, fortsatte RJ, eller ens om extremvänsterns välkända judehat.

”Nej, vad jag syftar på är antisemitismen inom *det muslimska samfundet*.”

Den här episoden återges i kapitel två av Andreas Malms 747 sidor långa väckelseskraft **Hatet mot muslimer** (Atlas 2009). I anslutning till Richard J:s attack på ”det muslimska samfundet” (och ytterligare minst hundratalet lika väldokumenterade attacker i samma stil och från samma obskyra SD-håll) resonerar nu Malm sammanfattningsvis på ungefär detta sätt:

Den nationella ”avgrundshögern” i 1920-, 30- och 40-talets Sverige, och förvisso inte bara här hos oss, var racistiskt anfäktad och klart antisemitisk. Man skydde judarna men värdesatte den nordiska rasen desto högre. Dock kunde man efter krigsslutet och Tredje rikets svanesång inte längre slå mynt av nationalsocialismens rasidéer, åtminstone inte med samma lätthet som förr. Följden blev att extremhögern överlevde 60- och 70-talen i olika sekt- och klickbildningar helt utan politisk betydelse. In mot nästa decennium ändrades bilden radikalt genom tillkomsten av BSS (”Bevara Sverige Svenskt”) och, 1988, genom grundandet av Sverigedemokraterna. Med detta förlorade antisemitismen alltmer sin betydelse som ideologiskt driv- och bindemedel och ersattes av en mer allmän främlingsfientlighet.

Man kan säga att det gamla judehatet lades i malpåse och byttes ut mot invandrarförakt. Under 2000-talet har detta förakt avgränsats men även specificerats: vår tids sverige-

demokrater riktar sin avsky primärt mot islam och mot ”det muslimska samfundet”. Cirkeln är därmed sluten.

Således har antisemitismen via invandrarhatet på sätt och vis återuppstått inom extremhögern, men formerna är andra än på 1930-talet. Rasismen av i dag yttrar sig främst som en vitglöd-gad avsky för invandrare (och för svenska medborgare) med rötter i länder som Iran, Irak, Turkiet, Bosnien, Somalia, Afghanistan, Bangladesh o s v. De betraktas undantagslöst som ”muslimer” och döms i princip ut på racistiska grunder, låt vara att ordet ‘ras’ inte längre är populärt bland sverigedemokrater. ‘Kultur’ har trätt i dess ställe. Ja, muslimsk, alt. islamitisk, *kultur* stämplas som oförenlig med ”svensk”. Antisemitismen av i dag ekiperar sig m a o i *islamofobisk* dräkt!

Avskyn för muslimer frodas inte bara hos sverigedemokrater och likställda. Den är vida spridd över stora delar av det politiska fältet; mitten rör sig med högerflankerna och omvänt. Andreas Malm fruktar att vi i Europa befinner oss i ett skymningsläge inte olik 30-talets och tycker sig se ”en fascism på marsch” och med ljusa framtidsutsikter. I denna fascistiska kon-text inordnar han med givmild hand även sverigedemokraterna.

Det greppet kan verka logiskt men är enligt mitt synsätt tvivelaktigt. Obestriddigen finns, inom extremhögern, vissa likheter med storhetstiden under världskriget men också klara skill-nader. Fr o m maj 2005 är SD väsentligen ett nytt parti. Det var då som en flock dryga pågar (höll jag på att skriva...) – Åkesson, Söder, Jomshof plus Ekeroth och Mattias Karlsson, lejonparten av dem med skånska anor – grep makten, ersatte knäppkängor och jackor med lågskor och kavaj, började uppträda nästan som folk och gav partiet en långt mera sober profil än tidigare.

Samtidigt intensifierade man klappjakterna och kampanjerna mot ”det muslimska samfundet”.

Enligt sverigedemokraternas hjärntrust är islam i *första* hand en oresonlig politisk filosofi med kollektivt underlag och en religion blott i *andra*. Koranen uppfattas som en bruksanvis-ning för det heliga kriget, och profeten Muhammed sägs bara ha förstått det nakna våldets grova språk. Muslimer i gemen anses opålitliga, intoleranta och vidskepliga. De tros också vara offer för ett patologiskt betingat underlägsenhetskomplex visavi européerna. Deras själv-klara slutmål är en islamitisk stat med slöjtvång, *sharia*-lagar och hela paketet. Bl a därför upprätthåller muslimer i hundratusental nära förbindelser med de politiska elitskikten i Iran, Saudiarabien, Libyen och Irak. Där finns nämligen oljepengarna. Under tiden bekämpar man sina europeiska värddar med strikt *demografiska medel* – kort sagt genom att föda barn i hisnande mängder för att på längre sikt kunna betvinga värdfolken kvantitativt. Man är redan på god väg. Till bilden hör också att europeiska kvinnor utsätts för systematiska våldtäkter av de främmande (mans)elementen.

Vad jag nu listat är en handfull av *islamofobins* kännetecken. Begreppet är kontroversiellt; det lanserades på allvar först 1997 men blir alltmer inarbetat i vårt språk.

Av Sveriges nuvarande befolkning har c:a 400 000 (dvs 3,5 procent) sitt ursprung i mus-limska länder men bara något fler än 100 000 är *praktiserande* muslimer och således aktiva i religiösa gemenskaper. Nära tre fjärdedelar deltar ö h t inte i något gudstjänstliv. Ändå klassas samtliga 400 000 som ‘muslimer’ i extremhögerens propagandaskrifter, där islam till yttermera visso får representeras av bombkastare, notoriska terrorister och allehanda vettvillingar (av Muhammed Attas och Mullah Omars typ).

Men *islamofobin* är bara den ena sidan av de falska mynt som (SD) präglar och prånglar ut. På andra sidan finns starkt växande sympatier för staten Israel och dess agenda, inte minst i

Gaza. Signifikativt är att sverigedemokraten Ted Ekeröth, år 2007, belönades med 'Herzl Award' av *World Zionist Organisation* tack vare sina "exceptionella insatser för Israel och zionismen".

☒☒☒ Med tillkomsten av den groteska *Eurabia-litteraturen* nu på 2000-talet har ytterligare bränsle kastats på elden. Enligt denna lukrativa genre är Europa, genom massinvandringen, på väg att sakta men säkert omformas till ett nytt Arabien. En av de tongivande ideologerna inom den här litterära halv världen är en kvinna vid namn Gisèle Littman. Hon arbetar med England som bas, föddes av europeiska föräldrar i Egypten 1933 och har i vissa, men vida, kretsar gjort sig känd och aktad under pseudonymen Bat Ye'or ("Nilens dotter" på hebreiska).

Efter ett helt livs tröstlöst skrivande i sanden fick Bat Ye'or, 2005, ett senkommet genombrott med sin **Eurabia – The Euro-Arab Axis**, som kom ut på ett amerikanskt universitetsförlag. I denna förvridna programskrift är 1973 och oljekrisen märkesåret och vändpunkten framför allt annat. Det var nämligen just detta år och i samband med precis den krisen som *EAD* definitivt etablerades. *EAD* skall här läsas som the "Euro-Arab Dialogue" (den Euroarabiska Dialogen). Det allra högsta organet inom *EAD* är ett topphemligt utskott som, intygar Bat Ye'or, har styrt jordens oljeöden i drygt 30 år och i praktiken fungerat som Västeuropas hemliga regering. Vid styrspakarna sitter en och annan europé men främst och förnämligast en lång rad muslimer...

Det här är såvitt jag ser ingenting annat än Sions vises protokoll i modern uppsättning. Att den sortens hjärnspöken omfamnas med idel välvilja av extremhögern bör inte förvåna någon.

Melanie Phillips har gått i Bat Ye'ors skola och predikar ungefär samma evangelium som hon. Med storsäljaren **Londonistan** (2006), författad i skuggan av illdåden i tunnelbanan den 7 juli året dessförinnan, vann hon sina sporrar och blev insläppt även i den akademiska världen. Hos Melanie P jämsställs islam med giftämnen och cancersvulster och dess utövare med odjur. Den oro hon känner för den brittiska morgondagen tycks lika djup som vår nuvarande finanskris:

"... Om denna nation, Storbritannien, blåser ut sina kulturella ljus, så kommer det påföljande nattmörkret att innesluta även USA och resten av den fria världen".

Den tyske sociologen Gunnar Heinsohn, vars arbete om 1600-talets häxprocesser pryder en av mina bokhyllor, har med **Söhne und Weltmacht** dragit sitt strå till *Eurabia*-stacken. Till dags dato har nio upplagor sammanställts, den första redan 2003. I detta sitt världsmaktsverk tolkar professor GH kriget i Afghanistan och Irak som långsiktiga försvar för "hela vår livsstil", och mot de strängt växande muslimska horderna i skilda väderstreck anbefaller han "förebyggande krig". Där så är möjligt, t ex i Somalia och Darfur, bör muslimerna få ta död på sig själva.

Sveriges ledande talesman i den här rabiata (konspirations)branschen är inte oväntat tidningen Expressens krönikör Ulf Nilson. På Bokförlaget Nordstjernen gav han (2007) ut en stridsskrift om det "smygande inbördeskriget" mellan oss i blågult och de islamitiskt gröna i Malmö. Ras, sex och religion är enligt Ulf N de huvudsakliga komponenterna i muslimernas Skåne-offensiv. Ja, fienden vinner ideligen ny gatuterräng med hjälp av gängbråk, misshandel och våldtäkter.

☒☒☒ Det näst längsta kapitlet (sid. 435-528) i Malmarbetet handlar om "slakthuset" och är en analys av kriget i Bosnien 1992-95 från strikt *islamofobiska* utgångspunkter. Tyvärr sviktar författarens omdöme betänkligt i denna egenartade 94-sidersmonolog. Av krigets tre

stridande parter – kroater, serber och muslimer (bosniaker) – opererar han skamlöst bort de förstnämnda ur synfältet och från slagfältet och devalverar på så sätt den bittra konflikten till ett monstruöst angreppskrig iscensatt av råa serbiska nationalister mot ett hjälplöst Bosnien. De förra utmålas som nattsvarta skurkar, medan bosniakerna lika entydigt ikläds offerrollen. Svart mot vitt som på de ädla riddarnas tid...

Men så enkelt var det förvisso inte. De värsta övergreppen får skrivas på serbernas konto, men krigsförbrytelser ifrån *alla* parter hörde till oredan för dagen i denna blodiga folkslakt. Det hör vidare till saken att det jugoslaviska upplösningskriget aldrig inleddes av serberna. Avgörande var i stället att Slovenien och Kroatien, assisterade i första rummet av Tyskland och i andra av EU, bröt sig ur den jugoslaviska federationen och gick sina egna vägar.

För att legitimera sitt ensidiga bödels- och offersscenario tvingas Malm revidera erfarenheterna från ett ännu vidrigare slakthus: ”Sanningen var”, skriver han på sid. 493, ”att muslimer precis som serber och kroater återfanns på alla sidor i världskriget”. Men det yttrandet är korrekt bara i en trivial mening. Väsentligt riktigare är påståendet att serberna *aktivt* bekämpade nazisterna, medan kroater (ustasja-milisen!) och muslimer oftare slogs på Tredje rikets sida. I konsekvens med detta blir 90-talets Serbien fascistiskt med *islamofobin* som viktigaste drivkraft i Andreas Malms (Balkan)värld. Han är ö h t mycket för etiketter och stämplor.

T ex betecknar han Diana Johnstone som ”tvätteriföreståndare” i fascismens sold, trots att han varken läst henne i **Fredsbomber över Balkan** (Manifest 1999) eller ens i **Dårarnas korståg** (Hägglunds 2004). I samma lättvindiga stil avfärdas Erik Wijk som ”folkmordsförnekare” och ”Balkan-revisionist”. Det ena är lika befängt som det andra.

Malms digra opus har alltså påtagliga brister. Författaren är ute i det vällovliga syftet att skaka liv i folk och fän men uppträder själv av och till som ett nyfrälst sanningsvittne. Det oaktat har detta hans jätteverk fr a en rad uppenbara förtjänster. Att det finns ett accelererande och ytterst olycksbådande förakt för muslimer i Sverige och i övriga Europa tycks mig ovedersägligt. Det närs av (ny)racistiska – men därför inte nödvändigtvis ’fascistiska’ – kottierier som SD och Pia Kjaersgaards Danska Folkeparti (m fl, m fl) liksom av den expansiva *Eurabia*-litteraturen och andra krafter. Bristen på reell kunskap om islam och muslimer är tyvärr massiv i folkdjupen.

Naturligtvis måste vi ha all rätt i världen att kritisera och nagelfara islam precis som alla andra religioner. Men det finns skäl att varna för teologiskt ursinne. Attentaten mot WTC, 2001, och nidingådaden i London, 2005, behöver ju inte tolkas som uttryck för islams sanna väsen – lika litet som bomberna över Hiroshima och Nagasaki eller över Hamburg, Berlin och Dresden var specifikt kristna.

Till namnet Rachel Corrie lystrade en 12-årig flicka, vars kropp nyligen sönderhackades av en israelisk bulldozer utanför ett palestinskt hus i Rafah. Efter sig lämnade hon följande skriftliga meddelande:

Detta är våra bröder och systrar.

Och det är det som skrämmer oss.

De är vi. Och vi skulle lika gärna kunna vara dem.

Mats Parner